

ministers Haand, og at man derfor havde Haab om, at ligesom han villigt havde taget sig af den ene Sag, saaledes vilde han ogsaa tage sig af den anden Sag. Det gaar med Kredslægerne saadan — jeg har en Mængde Udtalelser fra dem —, at de ingenting har at bestille, og hvad de har at bestille under deres Arbejde som Embedslæger, har de under deres Uddannelse intet lært om, saa vi er vel fjerne med disse Kredslægeembeder.

Saa vel den højtærede Trafikminister som den højtærede Indenrigsminister var inde paa det af mig fremdragne Spørgsmaal om Betaling for Lejeboliger, og det viste sig, at der glædeligvis var en Uenighed mellem de to Ministerier. Jeg haaber, at Indenrigsministeriet, som jo nu er repræsenteret af en anden Indenrigsminister end tidligere, vil faa Ret i den Opfattelse, som den tidligere Indenrigsminister hævdede med Hensyn til Lejehusene. Jeg hørte vel, at man begyndte at dele disse Lejere i 3 Grupper, en ren Tjenestemandsgroupe, der havde Tjenestebolig, de Tjenestemænd, som boede til Leje, og endelig ganske private Lejere. Men om den første og den tredje Gruppe er der ikke Spor af Meningsforskell; thi her drejer det sig udelukkende om Tjenestemænd, der bor til Leje i Tjenesteboliger. Det Svar, som den tidligere Indenrigsminister gav mig, og som den højtærede Trafikminister citerede, kan man sikkert heller ikke komme bort fra. Men om han ogsaa havde citeret mit Spørgsmaal, som sluttede med: „Dette Spørgsmaal vil have den største Betydning for mange Tjenestemænd“, vilde man have set, at Spørgsmaalet udelukkende drejede sig om den midterste Kategori af de Lejere, der kan være Tale om. Nu er Sagen for Domstolene, og Byretten har allerede givet Indenrigsministeriets Opfattelse Medhold. Jeg finder det noget urimeligt, naar der er Strid imellem to Ministerier i en saadan Sag, og den første Dom allerede er faldet ved Byretten gaaende i den Retning som nævnt, at man saa fra Trafikministeriets Side tilbageholder af Lønningerne den Leje, som Tjenestemændene betaler, saaledes som de forskellige Nævn har sat, eller rettere tilbageholder Differencen imellem denne Leje og den, som Trafikministeriet ønsker for sine Boliger.

Den højtærede Trafikminister gav mig en meget udførlig Redegørelse for det hele Frimærkespørgsmaal, som Postvæsenet havde gjort til Genstand for Spekulation. Naar den højtærede Minister talte om, at Administrationen havde været saa og saa fremsynet, skal jeg dog gøre opmærksom

paa, at medens man her i Danmark i det nævnte Tidsrum maatte udstede mellem 40 og 50 nye Frimærker, kunde man i Norge under akkurat de samme Forhold nøjes med 5. Endvidere var det et meget oplysende Brev, den højtærede Trafikminister havde faaet fra Museumsbestyrelsen; der manglede kun, hvem den afrikanske Ven var, der pludselig interesserede sig for den store Frimærkebeholdning, som den Søndag laa i Museets Skuffer.

Jeg skal sluttelig med et Par Ord omtale den højtærede Handelsministers højt mærkværdige Tale forleden. Hele den første Halvdel af denne Tale var en Tale om al den Livsens Ondskab, med hvilken han var blevet forfulgt rundt om i Landet for det Arbejde, han havde udført. Det var en eneste Trang til at søge Beskyttelse, rigtig nok ikke for de Erhverv, hvis Interesser han havde at varetage, men for sin egen kære Person. Han ønskede helst at høre de ærede Medlemmer omtale ham i Billeder, og selv en saadan Kritik, som min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Korsgaard gav af ham, bragte ham Glæde. Man maa indrømme, at naar han kan tage noget saadant for gode Varer, maa han være en særdeles nøjsom Mand. Men ogsaa jeg skal forsøge at fare med Lempe overfor den højtærede Handelsminister, og jeg skal tiltræde, hvad han udtalte Sp. 1815. Der erklærede den højtærede Handelsminister, at den første Betingelse for et godt Forhold imellem et Erhverv og det Ministerium, hvorunder det hører, er, at Samarbejdet hviler paa gensidig Tillid — nej ikke gensidig Tillid, men gensidig Agtelse. Det er den gensidige Agtelse, den højtærede Handelsminister skal søge at skaffe til Veje; og jeg tror, at den først skaffes til Veje ved, at den højtærede Handelsminister gaar over fra sine filosofiske Betragtninger til reel Handling.

F. K. Madsen: Under Finanslovfor-slagetets Behandling har flere Medlemmer af dette høje Ting omtalt det nye Militærhospital. Da min Bopæl er beliggende i Nærheden af det nævnte Hospital, har jeg haft rig Lejlighed til at følge Opførelsen af de nye Bygninger. For et Aars Tid siden standsede pludselig alt Arbejde paa Bygningerne, og man har vistnok ikke tænkt paa at fortsætte Arbejdet. Dette maa jeg i høj Grad beklage, da den Omstændighed, at man er holdt op med Arbejdet, ikke alene har bidraget til at gøre Arbejdsløsheden endnu større, men ogsaa vil betyde et Tab for Staten. Jeg har imidlertid hørt et lille